

Arrest

nr. 294 823 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staats-secretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) en van diens beslissing van 19 april 2023 waarbij een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving als familielid van een burger van de Unie niet in overweging wordt genomen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 september 2022 werd er ten behoeve van R.F.A.F., geboren in 2015, een aanvraag ingediend tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaans-middelen, dit op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 maart 2023 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 12.09.2022 werd ingediend voor: Naam : F., R. F. A.I, Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum : 26.04.2015, Geboorteplaats Paramaribo, (...) om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie: Voor het minderjarige kind werd op 12.09.2022 een aanvraag van verklaring van inschrijving ingediend als houder van toereikende bestaansmiddelen (art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Als staving voor de aanvraag werden volgende bewijzen voorgelegd : geboorteaktes van kind en moeder, een bewijs van inschrijving in Suriname, een gezinssamenstelling Suriname, een verklaring van lidmaatschap Helan (ziekenfonds), loonstroken (Go4Jobs) van de moeder (C.K.N.) en de loonstroken (Go4Jobs en Thuiszorg Vleminckveld vzw) van de tante (C.O.).

Als houder van toereikende bestaansmiddelen moet er voor de minderjarige betrokkene, naast het voorleggen van een geldige ziekteverzekering, aangetoond worden dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en art. 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en met het aantal personen ten laste). Zowel de middelen waarover de EU burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die zij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden.

Als bewijs voor de bestaansmiddelen worden de loonstroken van de moeder (C.K.N.) van GO4Jobs (tewerkstelling tussen januari en maart 2023) en de loonstroken van de tante (C.O.) van GO4Jobs en Thuiszorg Vleminckveld vzw (januari en februari 2023) voorgelegd. Hieruit kan afgeleid worden dat de moeder en tante een activiteit in loondienst uitoefenen in België. Echter uit verder onderzoek en analyse van de bestaansmiddelen diende vastgesteld te worden dat deze onvoldoende hoog zijn om te voldoen aan de voorwaarden van het tweede lid van het hogervermelde wetsartikel.

Uit eigen onderzoek (naar de tewerkstelling van de moeder en garant) kon worden vastgesteld dat de tewerkstelling van de moeder (C.K.N.) werd beëindigd op 03.03.2023 (zie gegevens in het dossier). Bij gebrek aan een activiteit in loondienst is het bijgevolg niet onredelijk te stellen dat mevr. C.K.N. geen inkomsten meer geniet en niet langer bijdraagt tot de globale inkomsten. Nergens uit het dossier kan blijken dat zij over andere alternatieve, eigen, bron van inkomsten kan beschikken. Wat de bestaansmiddelen van mevr. C.O.betreft, deze zijn gelet haar gezinslast onvoldoende hoog om in het levensonderhoud van betrokkene en haar moeder te voorzien. Zo kon worden vastgesteld dat mevr. C.O., naast voor zichzelf, ook dient te voorzien in het levensonderhoud van haar twee eigen minderjarige kinderen en één minderjarig niet-verwant kind.

Gewoonweg veronderstellen dat er voldoende bestaansmiddelen aanwezig zijn, zonder dat dit objectief werd aangetoond is geen optie. Het feit dat Mevr. C.O.heden tewerkgesteld is en een inkomen verwerft, doet geen afbreuk aan de hoger vernoemde vaststellingen.

Op basis van de gegevens en vaststelling dient er geconcludeerd te worden dat er niet is aangetoond dat het kind kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen te laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980).

Een verblijf van meer dan drie maanden als houder van toereikende bestaansmiddelen, overeenkomstig art 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980, kan dan ook niet worden toegestaan aan de minderjarige betrokkene.

Anderzijds, wordt in artikel 42 §1, alinea 1 van de wet van 15.12.1980 voorzien dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden die zich in de voorwaarden bevinden. Deze termijn kan echter geen toepassing vinden indien de betrokkene niet aan noodzakelijke voorwaarden voldoet, in het kader van de ingediende aanvraag.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

1.3. Op 12 september 2022 diende verzoekster op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als familielid van een burger van de Unie, dit in functie van R.F.A.F.

1.4. Op 19 april 2023 trof verweerder een beslissing waarbij de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving als familielid van een burger van de Unie niet in overweging wordt genomen.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...]

Uit onze informatie blijkt dat betrokkene een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie deed Op 12.09.2022 als ouder van de genaamde F., R. F.A. (...) van Nederlandse nationaliteit.

De betrokkene kan geen beroep doen op het toepassingsgebied van het voornoemde artikel 40 bis en kan ook geen recht afleiden uit een verblijfsrecht van een burger van de Unie, aangezien de burger van de Unie die zij wil vervoegen zelf niet in België mag verblijven. Op 15.03.2023 werd een definitieve beslissing tot weigering van haar aanvraag tot inschrijving overeenkomstig artikel 40 van de voornoemde wet genomen.

Er zal geen verder gevolg gegeven worden aan deze aanvraag. Betrokkene dient geschrapt te worden uit het RR wegens verlies van het recht op verblijf.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: “schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikelen 51 en 52 van het Vreemdelingenbesluit”.

Zij betoogt als volgt:

“1.

Eerste verzoekster deed een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie in functie van tweede verzoekster cf. artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Tweede verzoekster deed een aanvraag van verklaring van inschrijving als houder van toerekende middelen cf. artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Beide aanvragen gebeurden op 12.09.2022. Op deze datum werd er ten aanzien van eerste verzoekster een bijlage 19ter afgeleverd en ten aanzien van tweede verzoekster een bijlage 19.

Pas op 15.03.2023 (wat betreft tweede verzoekster) resp. 19.04.2023 (wat betreft eerste verzoekster) werden de beslissingen ten aanzien van verzoeksters genomen. Nochtans diende verwerende partij in beide dossiers een beslissing te nemen binnen de termijn van zes maanden na het opstarten van de aanvraag en het afleveren van de bijlage 19ter resp. bijlage 19 en dus voor 12.03.2023.

De hierop toepasselijke wetsartikelen luiden immers als volgt:

Artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger

van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijn. [...]"

Artikel 51, §2, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit (wat betreft de aanvraag van tweede verzoekster) bepaalt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, §2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een document dat zijn inschrijving aantoonst opgesteld overeenkomstig het model van bijlage 8 af."

Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit (wat betreft de aanvraag van eerste verzoekster) bepaalt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

De toepasselijke bepalingen, dus zowel de betrokken bepalingen in het KB als deze in de Vreemdelingenwet, spreken dus over een termijn van zes maanden.

2.

De thans bestreden beslissingen zijn met andere woorden laattijdig genomen en dienen louter om deze redenen reeds te worden vernietigd."

2.2. Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 51, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) heeft betrekking op burgers van de Unie. Het luidt als volgt:

"§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een document dat zijn inschrijving aantoonst opgesteld overeenkomstig het model van bijlage 8 af."

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit heeft betrekking op familieleden derdelanders van een burger van de Unie. Het luidt als volgt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

2.3. Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet stelt dus als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van het indienen van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van zes maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. De artikelen 51, §2 en 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit vinden wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c)) en dienen dus buiten toepassing te worden gelaten. De Raad ziet

bijgevolg niet in welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissingen laattijdig zijn genomen. Uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of de voormelde bepalingen van het Vreemdelingenbesluit kan immers geen automatische verplichting voor de verwerende partij volgen om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, voor zover binnen die termijn geen beslissing is genomen.

2.4. De Raad wijst er voorts op dat het Hof van Justitie in het arrest Diallo heeft aangegeven dat voor wat betreft derdelanders, familieleden van Unieburgers, de richtlijn 2004/38/EG geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die zijn verbonden aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1 van deze richtlijn bepaalde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om deze kwestie te regelen. Er wordt in deze evenwel benadrukt dat *“volgens vaste rechtspraak van het Hof de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten [schept], maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht”* en dat *“de declaratoire aard van de verblijfskaarten mee [brengt] dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen”*. Er wordt aangegeven dat een stelsel van een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart wanneer de termijn van zes maanden wordt overschreden *“haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor”*. Er wordt dan ook geconcludeerd dat *“de richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”*.

Concreet leidt dit ertoe dat artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aldus dient te worden geïnterpreteerd dat binnen een termijn van zes maanden een beslissing dient te worden getroffen en betekend, doch dat bij overschrijding van de termijn slechts een verblijfskaart kan worden verstrekt aan een derdelander familielid van een burger van de Unie indien vaststaat dat aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan. Zoals blijkt uit de onderstaande bespreking van het derde middel, wordt het voormelde niet aangetoond.

De Raad wijst er ten slotte op dat in de eerste bestreden beslissing specifiek voor wat betreft de burger van de Unie kan worden gelezen:

“Anderzijds, wordt in artikel 42 §1, alinea 1 van de wet van 15.12.1980 voorzien dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden die zich in de voorwaarden bevinden. Deze termijn kan echter geen toepassing vinden indien de betrokkene niet aan noodzakelijke voorwaarden voldoet, in het kader van de ingediende aanvraag.”

Verzoekster brengt hiertegen niets in.

Het eerste middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.5. In een tweede middel werpt verzoekster op: *“schending van artikelen 50 en 52 van het Vreemdelingenbesluit”*.

Zij betoogt als volgt:

“1.

Eerste verzoekster diende zoals gezegd een aanvraag in tot verblijf als familielid van een burger van de Unie in functie van tweede verzoekster, haar minderjarige dochter van Nederlandse nationaliteit.

Op 12.09.2022 ontving zij hiertoe een bijlage 19ter.

Het betreft met andere woorden een aanvraag cf. artikel 40bis van de Vreemdelingenwet juncto artikelen 50 en 52 van het Vreemdelingenbesluit (hetgeen ook zo vermeld wordt bovenaan op de bijlage 19ter).

Verzoekster betreft immers een familielid van een burger van de Unie (moeder van een minderjarig kind met Nederlandse nationaliteit).

Er diende vervolgens gehandeld te worden cf. artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

“Art. 52. §1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.

In casu diende verzoekster een aanvraag in als familielid van een burger van de Unie, waarbij zij haar familieband bewees aan de hand van de geboorteakte van het minderjarige kind. Hierover bestond ook geen betwisting, daar het gemeentebestuur te Aartselaar een bijlage 19ter heeft afgeleverd op 12.09.2022 cf. artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoekster heeft vervolgens, zoals artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit het voorschrijft, alle documenten bezorgd aan het betrokken gemeentebestuur binnen de voorziene tijd van 3 maanden, waarna er diende gehandeld te worden cf. artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit.

De aanvraag werd door het gemeentebestuur wél overgemaakt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris, daar de bestreden beslissing duidelijk afkomstig is van Dienst Vreemdelingenzaken en werd ondertekend door een attaché van de Staatssecretaris.

Tot daar verliep de procedure dus conform de wettelijke bepalingen.

Vervolgens diende de gemachtigde, verwerende partij dus, evenwel een beslissing overeenkomstig bijlage 20 te nemen, wanneer zij het verblijf van verzoekster niet wenste te erkennen, zoals artikel 52, §4, laatste alinea van het Vreemdelingenbesluit voorschrijft.

Daar dit niet gebeurde, is de huidige bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van eerste verzoekster niet conform de wettelijke bepalingen en dus onwettig genomen. Zij dient dus te worden vernietigd op grond van dit tweede middel.”

2.6. De Raad leest in het betoog geen concrete uitleg over de wijze waarop artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit werd geschonden.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.7. Voor wat het geschonden geachte artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit betreft, ziet de Raad niet in en legt verzoekster ook niet uit welk belang ze heeft bij haar kritiek dat de tweede bestreden beslissing niet de vorm heeft aangenomen van een bijlage 20.

Het is immers duidelijk dat de tweede bestreden beslissing wel als dusdanig moet worden beschouwd. Immers moet onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (cf. RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831).

Het tweede middel is derhalve in zijn geheel onontvankelijk.

2.8. In een derde middel werpt verzoekster op: “schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1911 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de

Vreemdelingenwet; van artikel 40 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel; en van het Unierecht”.

Zij betoogt als volgt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurs-handelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechts-onderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu zijn de bestreden beslissingen op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissingen zijn bijgevolg kennelijk onredelijk genomen en werd niet afdoende gemotiveerd, zoals hieronder zal blijken.

5.

Wat betreft de bestreden beslissing t.a.v. tweede verzoekster:

Verwerende partij meent dat tweede verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat het kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat het ten laste komt te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk cf. artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

De toepasselijke bepaling (artikel 40 van de Vreemdelingenwet), waarop de aanvraag van tweede verzoekster steunt, gaat als volgt:

“§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...]

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

6.

De hierna volgende stukken werden voorgelegd om het bewijs van voldoende bestaansmiddelen te leveren, zodat men niet ten laste komt te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

- Bewijs lidmaatschap ziektekostenverzekering (Helan)

Alle eventuele ziektekosten in hoofde van tweede verzoekster én moeder zijn dus gedekt door een verzekering.

Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij.

- Loonfiches van de inwonende volwassenen (i.e. moeder en tante van tweede verzoekster)

Tweede verzoekster woont tezamen met haar moeder (eerste verzoekster) en haar tante en de minderjarige kindjes van deze laatste op 1 adres. Zij vormen thans 1 gezin.

In deze zin werden dus zowel de loonfiches van eerste verzoekster, als van de tante voorgelegd om aan te tonen dat tweede verzoekster, en bij uitbreiding het hele gezin, over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat men ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Zo werden er dus loonfiches voorgelegd in hoofde van de moeder, eerste verzoekster. Het betreffen loonfiches van verschillende maanden achter elkaar, waardoor de regelmaat en consequentie ervan werd aangetoond. Verwerende partij stelt dat de tewerkstelling werd beëindigd in maart jl., doch dit betreft een tijdelijke beëindiging omwille van het feit dat eerste verzoekster zwanger is. Zij kan na haar moederschapsverlof dus perfect opnieuw aan het werk en bijgevolg regelmatige en voldoende inkomsten verwerven.

Ook de loonfiches van de tante werden voorgelegd; ook weer van meerdere opeenvolgende maanden om de regelmaat en consequentie aan te tonen. Deze tante is thans nog steeds aan het werk en verwerft een regelmatig inkomen.

Verwerende partij heeft dit niet afdoende gemotiveerd, daar er te gemakkelijk wordt vanuit gegaan dat – omdat eerste verzoekster thans tijdelijk niet werkt omwille van zwangerschap/moederschapsverlof – dat er niet voldoende en regelmatige bestaansmiddelen zouden zijn.

Dit betreft een schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel, hetgeen verwerende partij de plicht oplegt om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Verwerende partij had dus moeten vaststellen dat de moeder, eerste verzoekster, wel degelijk beschikt over een regelmatige tewerkstelling en dus regelmatige en consequente inkomsten, en dat de onderbreking tijdelijk is; en dat zij dus in staat is om over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor haar en haar gezin van 2 minderjarige kinderen.

Daarnaast diende er te worden vastgesteld dat verzoeksters samenwonen op 1 adres met mevr. [C.O.] en haar kinderen. Het samenwonende gezin beschikt dus over 2 volwaardige inkomens!

- Bewijs van maandelijks financiële steun

Dit stuk – dat thans nogmaals wordt voorgelegd – wordt zelfs niet aangehaald, laat staan besproken door verwerende partij. (stuk 3)

Verwerende partij haalt zélf aan dat het bewijs van voldoende bestaansmiddelen ook geleverd mag worden aan de hand van steun door derden (zie ook eigen website: <https://ibz.be/nl/bewijs-van-voldoende-bestaansmiddelen-economisch-niet-actieve-unieburger>).

Verwerende partij diende dit stuk – dat blijk geeft van maandelijks, consequente steun en dus gelijk staat aan een maandelijks en regelmatig inkomen – in rekening moeten brengen. Dat gebeurde niet, hetgeen een schending vormt van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het betreft een steun van telkens minstens 1.000,00 euro per maand, die totaal wordt genegeerd door verwerende partij. Tezamen met de inkomsten die worden verworven uit tewerkstelling (zie supra), kan er geen twijfel over bestaan dat de bestaansmiddelen, waarover verzoeksters beschikken, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Tweede verzoekster voldoet dus wel degelijk aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de bestreden beslissing t.a.v. eerste verzoekster:

Gelet op het bovengenoemde, waaruit blijkt dat tweede verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dus in deze zin een goedkeuring van aanvraag tot inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen had dienen te verkrijgen, diende ook de aanvraag van eerste verzoekster behandeld te worden en vervolgens goedgekeurd.

Verwerende partij heeft deze aanvraag zelfs niet behandeld (zie supra, onder het tweede middel).

8.

De aanvraag van eerste verzoekster dient bovendien gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is, dewelke – gelet op het bovengenoemde – ingeschreven had dienen te worden op basis van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet ('houder van toereikende bestaansmiddelen').

De bepaling uit artikel 40bis Vreemdelingenwet – waarop de aanvraag van eerste verzoekster steunt – dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing kan verzoekster de referentiepersoon – die gelet op het bovengenoemde diende te worden ingeschreven als houder van toereikende bestaansmiddelen cf. artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – niet komen vervoegen, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van eerste verzoekster. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknot.

De bestreden beslissing schendt dus het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

De Belgische wetgever heeft in artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen van die bepalingen: "die hen begeleiden of zich bij hen voegen". De Belgische interne bepalingen moeten worden gelezen in het licht van de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie zou immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat de Unieburger zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van eerste verzoekster - niet kan laten vergezellen door haar moeder in België.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.9. De Raad leest in het betoog geen uiteenzetting over de wijze waarop artikel 40 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.10. Voor wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt uit verzoeksters betoog duidelijk dat ze de motieven van de bestreden beslissingen heeft begrepen en er inhoudelijke kritiek op uit. Hiermee is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond door theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht of door de overtuiging dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd.

2.11. In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, somt verzoekster de stukken op die zij naar haar oordeel heeft neergelegd ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Voor wat betreft de eigen loonfiches die verzoekster heeft neergelegd, oordeelde verweerder: *“Uit eigen onderzoek (naar de tewerkstelling van de moeder en garant) kon worden vastgesteld dat de tewerkstelling van de moeder (C.K.N.) werd beëindigd op 03.03.2023 (zie gegevens in het dossier). Bij gebrek aan een activiteit in loondienst is het bijgevolg niet onredelijk te stellen dat mevr. C.K.N. geen inkomsten meer geniet en niet langer bijdraagt tot de globale inkomsten. Nergens uit het dossier kan blijken dat zij over andere alternatieve, eigen, bron van inkomsten kan beschikken.”* Verzoekster kan de voormelde beoordeling niet onderuit halen door louter te poneren dat het gaat om een tijdelijke beëindiging van de tewerkstelling wegens zwangerschap. Dit wordt door geen enkel stuk ondersteund, minstens blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoekster een dergelijk stuk zou hebben neergelegd voordat verweerder de eerste bestreden beslissing trof. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar overtuiging dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden bij de beoordeling van haar loonfiches. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar ze in haar verzoekschrift opwerpt: *“Verwerende partij had dus moeten vaststellen dat de moeder, eerste verzoekster, wel degelijk beschikt over een regelmatige tewerkstelling en dus regelmatige en consequente inkomsten, en dat de onderbreking tijdelijk is; en dat zij dus in staat is om over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor haar en haar gezin van 2 minderjarige kinderen.”*

2.12. Voor wat betreft de door verzoekster overgemaakte loonfiches van de tante van haar dochter, met wie ze samenwonen, oordeelt verweerder: *“Wat de bestaansmiddelen van mevr. C.O. betreft, deze zijn gelet haar gezinslast onvoldoende hoog om in het levensonderhoud van betrokkene en haar moeder te voorzien. Zo kon worden vastgesteld dat mevr. C.O., naast voor zichzelf, ook dient te voorzien in het levensonderhoud van haar twee eigen minderjarige kinderen en één minderjarig niet-verwant kind. Gewoonweg veronderstellen dat er voldoende bestaansmiddelen aanwezig zijn, zonder dat dit objectief werd aangetoond is geen optie. Het feit dat Mevr. C.O. heden tewerkgesteld is en een inkomen verwerft, doet geen afbreuk aan de hoger vernoemde vaststellingen.”* Verzoekster kan deze beoordeling niet aan het wankelen brengen door er simpelweg op te wijzen dat de betrokken tante nog aan het werk is en een regelmatig inkomen heeft.

2.13. Verzoekster maakt voorts gewag van een *“bewijs van maandelijkse financiële steun”* die ze ontvangt en die *“telkens minstens 1000 euro”* bedraagt. Zij verwijst hiervoor naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift. In de nota kan worden gelezen dat verzoekster bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft toegevoegd: *“3 stortingen van Shanivio care, met name 1100eur voor december 2022, 1000eur voor januari 2023 en 1100eur voor februari 2023”*. In stuk 3 wordt dit hernomen maar wordt ook nog een vierde storting gevoegd van Shanivio Care voor een bedrag van 1100 euro. Die storting dateert echter van na het treffen van de eerste bestreden beslissing. Verweerder kan bezwaarlijk worden verweten een onwettige beslissing te hebben getroffen omdat hij geen rekening heeft gehouden met stukken die dateren van na het treffen ervan. Voor wat betreft de drie voormelde stortingen van Shanivio Care ten behoeve van de referentiepersoon stelt verweerder in zijn nota dat verzoekster bij haar aanvraag geen details hieromtrent heeft toegevoegd waarop die drie stortingen vanuit een Nederlandse rekening betrekking hebben. Dit vindt steun in het administratief dossier. Er werd geen uitleg verstrekt waarom deze stortingen plaatsvinden en evenmin werd uitgelegd waarom ze moeten worden beschouwd als bewijs van voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster houdt zulks ook niet voor. Verweerder kan maar financiële middelen als voldoende en regelmatig beschouwen in hoofde van de aanvrager als hij zicht heeft op de reden waarom middelen ter beschikking worden

gesteld van de referentiepersoon door derden en dus wordt uitgelegd waarom (ook slechts) twee van de drie stortingen gepaard gaan met de mededeling “ondersteuning”. Verzoekster is ervan overtuigd dat de voormelde bewijzen van stortingen blijk geven van “*maandelijkse consequente steun*” en dat dit “*dus gelijkstaat aan een maandelijks en regelmatig inkomen*”, maar dit is niet meer dan verzoeksters eigen visie op deze stukken. Verzoekster toont dan ook het belang niet aan bij haar kritiek dat verweerder zonder een beoordeling van deze stukken tot de conclusie kwam “*dat er niet is aangetoond dat het kind kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen te laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980)*”.

Het eerste onderdeel van het middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoekster in eerste instantie op dat haar aanvraag niet werd behandeld. Op dit punt volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.7.

2.15. Verzoekster is in tweede instantie van oordeel dat het recht van vrij verkeer van de Unieburger wordt beknot door de tweede bestreden beslissing, waardoor “*Unierecht*” wordt geschonden. Vooreerst laat verzoekster na te duiden welke bepaling van “*het Unierecht*” zij precies geschonden acht. Alleszins gaat zij eraan voorbij dat het vrij verkeer van de Unieburger onderhevig is aan het vervullen van voorwaarden neergelegd in verordeningen en richtlijnen, zoals in casu de richtlijn 2004/38/EG, die onder meer werd omgezet in artikel 40bis, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen in hoofde van de burger van de Unie werd in casu niet vervuld, waardoor verweerder van oordeel was dat ook verzoeksters verblijfsaanvraag, die hierop is geënt, geen positief gevolg kan hebben. Een algemene verwijzing naar het vrij verkeer van burgers van de Unie kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Het tweede onderdeel van het middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

Dienvolgens is het derde middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA